

[Udenrigsministeren.]

ind i centrum, og de indvendinger, som vor skitse er stødt på, er i alt væsentligt kommet fra de arabiske lande.

Niels Westerby: Ret ofte er tingets medlemmer i den situation, at de vel kan takke en minister for et svar, men ikke altid for indholdet af det pågældende svar. I dette øjeblik er jeg i den situation, at jeg både kan takke udenrigsministeren for svaret og også for selve indholdet af det. Jeg har forstået, at det har været udenrigsministerens bestræbelse at bringe hele arbejdet i FN væk fra den arabiske fløj og ind i centrum, og det kan liberalt centrum naturligvis ikke have noget imod.

Jeg takker altså for det meget imødekommende svar, som har virket beroligende, og jeg vil samtidig udtrykke det håb, at regeringen og udenrigsministeren vil holde sig meget nøje for øje i fremtiden, at man ikke i FN ser bort fra Israels berettigede livsinteresser.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Forhandling om socialministerens redegørelse af 12. oktober 1967 for regeringens planer for en kommende tillægspensionsordning.

(Redegørelsen (nr. II) findes i tidenden sp. 394).

Formanden: Der er over for mig fremsat anmodning om, at de for denne forhandling i forretningsordenen fastsatte taletider udvides indtil det dobbelte. Jeg udbeder mig derfor tingets samtykke til en sådan udvidelse af taletiderne, og hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Egon Jensen: Allerede inden socialministeren havde givet sin redegørelse om en alle omfattende tillægspension, protesterede erhvervslivet imod, at man søgte en sådan ordning gennemført. Man gør i protesten opmærksom på, at det vil medføre pristigninger og svækkelse af konkurrenceevnen og reducere lønmodtagernes mulig-

hed for reallønsforbedringer. Endvidere gør man opmærksom på, at der måske ikke er behov for øgede indtægter hos ældre i de aldersklasser, der her er tale om.

Det skal imidlertid slås fast, at der under alle omstændigheder må ske en forbedring af pensionsmulighederne for ældre og andre, og det vil i hvert fald få samme følger. Det kan jo undre én, at man allerede har givet op over for priserne, og at man har så megen omsorg for lønmodtagernes real-lønsindkomster. Det sidste vil jeg hellere overlade til fagorganisationernes forhandlere at arbejde med, og hvis man er i tvivl om behovet for øgede indtægter hos de ældre, ja, så overlader vi gerne tvivlen til erhvervene; den er i hvert fald hverken til stede hos os eller hos dem, der med tiden skal have en højere pension.

Når man så fra nogle sider taler om socialisering ad bagdøren, så mindes jeg at have hørt sådanne bemærkninger før; nemlig når man stod over for gennemførelsen af ordninger, som ville betyde økonomiske forbedringer for den store, brede befolkning. Når vi da ikke til i disse kredse at kunne diskutere på saglig vis uden sådanne stiklerier? Det, det her drejer sig om, er at skabe ligestilling på pensionsområdet for alle borgere i dette land, og hvis det kaldes socialisme, så for vor skyld ingen alarm.

Når man i den forbindelse henviser til de store fondsdannelser, taler man, som om disse penge forsvinder ud i den blå luft. Fondsmidlerne skal jo anvendes dels til finansiering af pensionerne, men i nok så høj grad til investering i både den offentlige og den private sektor. At disse fonds så på længere sigt vil give bedre muligheder for investeringer, er en helt anden sag.

Jeg vil gerne komme med et par specielle bemærkninger, idet jeg går ud fra, at der bliver fremsat visse udtalelser her i eftermiddag, og jeg vil gerne allerede nu tage brodden af dem. Det er blevet sagt, at pension ikke er noget, man skal have, det er noget, man skal betale. Det er så selvfølgelig, at det ikke burde siges; men der er den fordel ved den ordning, vi foreslår, hvor lønmodtagernes bidrag betales af arbejdsgiverne, at den giver forholdsvis meget mere til de lave indtægter og mindre til de større indtægter — altså en klar socialpolitisk ordning. Det er altså ikke bare et for-